

Альма; тя се натъжила, закрила си лицето и високо заплакала! . . .

Въ това врѣме край нея миналъ Христосъ. Той билъ, както всѣкога, замисленъ и сериозенъ. Видѣлъ той радостъта и смѣха на дѣцата и чулъ плача на малката Альма. Сърдцето му се свило отъ жалостъ къмъ бѣдното момиченце. Той отишелъ при нея, погладилъ я по лицето и казалъ:

— Ти плачешъ за твоята смачкана птичка? . . . Но ти имашъ още една . . . И тя е най-хубава отъ всички! . . .

— Ахъ, нѣмамъ! . . . жално извикала Альма. — Тази е най-лощата. . . Тя на нищо не прилича! Христосъ взелъ глинената птичка въ рѣцѣ, погладилъ я и казалъ:

— Погледни, мило дѣте, тя е жива! . . .

И въ сѣщата минута глинената птичка трепнала, раздрусала крилца и хвъркнала отъ рѣцѣтъ на Христа . . . Тя радостно кацнала на близкото клонче и весело запѣла: „*Чикъ — чирикъ, чикъ — чирикъ*“!

Альма, като видѣла това, забравила скръбъта си, засмѣла се и радостно заплѣскала съ рѣцѣ.

Христосъ, като погледалъ засмѣното момиченце и слушалъ веселата пѣсенъ на птичката, не можалъ да се стѣрпи и се засмѣлъ . . .

Той се засмѣлъ на *чистото, искреното и невиното* дѣтеко сърдце. . . .

